

РЕШЕНИЕ

№ 12693

гр. София, 10.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 14.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **987** по описа за **2025** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), подадена чрез юрисконсульт – пълномощник, против решение № 4410 от 07.10.2024г. на Софийски районен съд, постановено по НАХД № 16464/2023г., с което е отменен Електронен фиш № [ЕГН] на АПИ, с който на "МЕМО ЛОГ" ЕООД, на основание чл.187а, ал.2, т.3, вр. ал.3, вр. чл.179, ал.3б от ЗДвП е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева, за нарушение по чл.102, ал.2 от ЗДвП. В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 от НПК. Въз основа на подробно изложените съображения се мотивира извод, че не е налице законова пречка санкцията за процесното нарушение да бъде наложена с електронен фиш. На следващо място сочи, че процедурата предвидена в Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019г. не намира приложение по отношение на ЗДвП. Иска се отмяна на въззивното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърден издаденият електронен фиш.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван, не се представлява.

Ответникът – "МЕМО ЛОГ" ЕООД с представен писмен отговор и в съдебно заседание чрез адвокат – пълномощник, оспорва касационната жалба. Моли да се остави в сила решението на СРС. Ангажира писмени бележки. Претендира разноски по списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на

касационната жалба.

Административен съд София - град, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл.348, ал.1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна, срещу съдебен акт подлежащ на касационен контрол пред Административен съд – [населено място].

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Въззивният съд, въз основа на събраните по реда на НПК доказателства, е установил следната фактическа обстановка:

На 07.06.2021 г. в 16:11 часа пътно превозно средство - влекач "М. 1844 ЛС", с рег. [рег.номер на МПС], с технически допустима максимална маса 18000, брой оси 2, екологична категория Евро 5, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща максимална маса на състава 40000, собственост на „МЕМО ЛОГ“ ЕООД, е било засечено да се движи в [община], на път А-6, км. 50+427, с посока намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за който се събира такса за изминато разстояние /тол такса/, като не била заплатена дължимата за ППС пътна такса, съгласно чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата. Нарушението е установено /заснето/ с устройство № 10182, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от ЗП.

При тази хронология е издаден Електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от Закон за пътищата № [ЕГН], с който на основание чл.187а, ал.2, т.3, вр. ал.3, вр. чл.179, ал.3б от ЗДвП на „МЕМО ЛОГ“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв., за нарушение на чл. 102, ал. 2 ЗДвП.

За да отмени ЕФ решаващият съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение, относно реда за ангажиране на административнонаказателната отговорност. СРС, след извършен систематичен анализ е намерил, че законодателят е предвидил възможността да се издава електронен фиш при констатирано нарушение по чл.179, ал.3 от ЗДвП, но не и за такива по чл.179, ал.3б от ЗДвП. В съдебния акт е обърнато внимание, че процедурата за налагане на административно наказание на нарушенията по чл.179, ал.3б от ЗДвП е предвидена в чл.189е, ал.1 и сл. от ЗДвП и предвижда съставяне на АУАН и издаване на НП. По тези съображения е приел, че административно наказващият орган е следвало да започне процедура със съставянето на АУАН и след това на НП. В съдебния акт е изтъкнато още, че съобразно изискванията на Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019г., в частност чл. 2, § 7, който има пряко действие - доставчикът на електронната услуга за събиране на пътни такси за изминато разстояние, респ. АПИ, е следвало да уведоми "МЕМО ЛОГ" ЕООД, за конкретния случай на недекларирана пътна такса и да предложат възможност за отстраняване на нередността преди да се пристъпи към ангажиране на административнонаказателната му отговорност.

Въззивното решение е правилно.

Споделят се мотивите, че издавайки на 07.06.2021 г. електронния фиш за нарушение по чл.179, ал.3б ЗДвП /вместо АУАН и съответно НП/ наказващият орган е допуснал съществено процесуално нарушение, с което е нарушен императивният ред на закона за ангажиране на административнонаказателна отговорност.

Според чл.10, ал.1, т.2 от ЗП за преминаване по платената пътна мрежа се въвежда смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства и такси на база време и

на база изминато разстояние: 2). такса за изминато разстояние - тол такса за пътни превозни средства по чл. 10б, ал.3; заплащането на ТОЛ таксата дава право на едно пътно превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчисленията за съответните тол сегменти такси; таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътният участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък.

Съгласно чл.102, ал.2 от ЗДвП, собственикът е длъжен да не допуска движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за ППС не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл.10, ал.1 от ЗП, според категорията на ППС.

В чл.179, ал.3б от ЗДвП е предвидена санкция за собственик на ППС от категорията по чл. 10б, ал.3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП. Тази разпоредба се допълва от текста на чл. 187а, според който при установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3-3б от ЗДвП в отсъствие на нарушителя - каквото е процесното, се счита, че ППС е управлявано от собственика му. В ал. 2 е посочено, че когато собственик на ППС е юридическо лице, за допуснатото движение на ППС, без да са изпълнени задълженията по установяване размера и заплащане на съответната такса по чл.10, ал.1 от ЗП, на него се налага имуществена санкция по т.3 от същата алинея в размер на 2 500 лв, каквато санкция е наложена и в случая.

Разпоредбата на чл.189ж, ал.1, изр. първо от ЗДвП /в редакцията към момента на установяване на нарушението/ предвижда, че при нарушение по чл.179, ал.3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава ЕФ в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. За нарушение по чл.179, ал.3б от ЗДвП не е предвидена такава възможност, поради което е следвало да бъде съставен не ЕФ, а акт за установяване на административно нарушение и наказателно постановление. За да се приеме, че такава възможност е предвидена с чл.189ж, ал.7 от ЗДвП, съгласно който по отношение на електронния фиш за нарушение по чл.179, ал.3 – 3б се прилагат разпоредбите на чл.189, ал.10, следва по тълкувателен път да се изведе възможност за съставяне на електронен фиш, което е недопустимо при ангажиране на административнонаказателната отговорност на дадено лице. Изложеното се отнася и за разпоредбите на чл.167а, ал.4 от ЗДвП, чл. 187а, ал.4 от ЗДвП, чл. 167а, ал.2, т.8 от ЗДвП, тъй като с тези норми изрично не е предвидено издаването на електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП и не се конкретизира електронния фиш и АУАН за кое от нарушенията се отнасят.

Липсата на изрична законова разпоредба /към 07.06.2021г./, предвиждаща възможност за съставяне на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал.3б от ЗДвП изключва възможността за съставяне на ЕФ за този вид административни нарушения. Като е издал процесния ЕФ, административнонаказващият орган е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, затова отменящото го решение на районния съд е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Настъпилата законодателна промяна, изразяваща се в допълнение на чл. 189ж, ал.1, изр. първо от ЗДвП с израза "-3б" добавен след израза "чл. 179, ал. 3", обнародвана в ДВ, бр. 13 от 2024 г., в сила от 13.02.2024 г., не променя горният извод на съда. Нормата е процесуална и се прилага незабавно с влизането ѝ в сила. Тя регламентира случаите, при които може да се издаде ЕФ. Това

означава, че за нарушения на чл. 179, ал. 3-3б след 13.02.2024г. може да се издава ЕФ. Процесният ЕФ, очевидно от фактите по делото, е издаден преди тази дата, при действието на нормата в предходната ѝ редакция.

При наличието на осъществено процесуално основание за отмяна на оспорения електронен фиш не следва да се извършва преценка за материалната му законосъобразност, вкл. за спазване принципа за пропорционалност. Единствено за пълнота следва да се посочи, че съгласно Решение от 21 ноември 2024 г. по дело С-61/23 на СЕС член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер". В този смисъл, налагането на наказание, което не е съобразено с извършеното нарушение (ако има такова) винаги води до неговата отмяна, поради нарушение на основни принципи в правото на ЕС. Съдът намира, че в конкретния случай, не е доказано и извършването на нарушение, доколкото се сочи, че същото е извършено на път А-6, км 50+427. Съгласно Решение № 127 от 28.02.2020г. на МС, наименованието на участъка от пътя е определен на С. скоростна тангента, а не път А-6, както се сочи в издадения ЕФ.

С оглед горните съображения, не са налице и сочените в касационната жалба основания за отмяна на решението, поради което същото следва да се остави в сила.

При този изход на спора и като взе предвид своевременно направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, съдът приема, че на последния се дължи адвокатско възнаграждение в размер на 660 лв.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2, АПК, вр. с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София - град, XII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4410 от 07.10.2024г., постановено по НАХД № 16464/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 136 състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на „МЕМО ЛОГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] сумата от 660 (шестстотин и шестдесет) лева - разноски за адвокатски хонорар.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: